

convulsos dels anys trenta i els quaranta. La Guerra Civil i una penosa postguerra, amb l'empresonament i la prohibició d'exercir la seva professió de metge, no estroncà l'esforç d'aquell home dotat d'una capacitat de treball fora del comú. El 1949, de fet, intentà la seva publicació amb un primer volum, que hagué de traduir al castellà i que no tingué continuïtat, dedicat a la prehistòria olotina. Fins al final de la dictadura, quan es pogueren fer els homenatges ciutadans a un home com el Dr. Danés, mort el 1960, no s'abordà la publicació de l'obra. Avui, el conjunt és d'inexcusable consulta i referència per a qualsevol historiador o persona mínimament encuriosida pel passat olotí. No sola-

ment per les notes geogràfiques, històriques, etnològiques o socials —bastides amb els criteris historiogràfics propis de l'època, que hom podrà discutir però no restar-hi cap mèrit, i basades en la consulta documental de primera mà de l'Arxiu Municipal, del qual fou creador i conservador—, sinó també pels exhaustius capítols dedicats als edificis, les associacions, les biografies... que resulten, encara avui, seixanta anys després d'haver estat escrits, d'una utilitat considerable. En aquest sentit, l'aparició d'una *Guia de lectura* que permet orientar-se en el voluminós conjunt ha estat una idea ben agraïda de les Edicions Municipals.

Jordi Pujula

## La música és el desig dels desitjos

Entre el 5 i el 13 de setembre es va celebrar a l'auditori de la Casa de Cultura la II Setmana de Música Contemporània de Girona, durant la qual es va retre homenatge al compositor italià Luciano Berio, mort recentment.

El títol, potser enigmàtic, amb què s'encapçala aquesta crònica ha estat manllevat al díptic que el poeta Edoardo Sanguineti va escriure per a la *sequenza* per a flauta travessera de

Luciano Berio. I vol, en certa manera, expressar la satisfacció d'aquest cronista davant l'acompliment de molts dels seus desitjos quant a la cultura, musical en aquest cas, a la ciutat de



Arxiu El Punt

Trobada de joves intèrprets a Girona: "la música és el desig dels desitjos".

Girona que aquest esdeveniment suposa. Per començar, la consolidació d'un projecte jove, coherent i amb desig de continuïtat, organitzat per l'associació Claustrofilia amb la inestimable col·laboració de diversos ens públics i entitats gironines. En segon lloc, el treball de difusió d'una música i uns compositors a vegades difícils, sovint desconeguts i, per això mateix, no prou valorats. I en tercer lloc, l'oportunitat donada a joves intèrprets i creadors del país de demostrar la seva vàlua.

Però passem de les valoracions a la crònica. La setmana es va iniciar el 5 de setembre amb una conferència de Miquel Sunyer sobre Berio, seguida del concert inaugural. Al començament d'aquest, S. Giot va interpretar la *sequenza* per a oboè, i tot seguit el grup Percussions de Barcelona va interpretar un programa que alternava l'humor de John Cage, el

virtuosisme de Thierry de Mey i la serenitat meditativa de Ramon Humet. L'endemà, Carles Guinovart va donar una conferència sobre Olivier Messiaen, del qual van escoltar tot seguit *Tema i variacions per a violí i piano* i *Quartet per a la fi dels temps*, magníficament interpretats per I. Rodríguez, F. Breuningen, B. Loercher i G. Jackson. La *sequenza* per a clarinet va anar a càrrec del primer dels quatre intèrprets. El 7 de setembre va arribar el moment potser més avantguardista —si se'm permet el possible anacronisme— de la setmana: el concert electroacústic a càrrec del saxofonista J.M. Aparicio, amb la col·laboració, i xerrada introductòria a la seva peça, del compositor Joan Santmartí. La *sequenza* era, evidentment, per a saxòfon. Després d'una pausa, la setmana va reprendre's el dia 10 amb una conferència de Josep Soler i un concert de piano a quatre

mans a càrrec de M. Fornells i J.M. Hernández Sagrera amb composicions del mateix Josep Soler, Montsalvatge, Ligeti, Gershwin i l'estrena de l'obra *Estructures*, de González de la Rubia. La mezzosoprano Titón Frauca fou l'encarregada d'interpretar amb delicadesa i ironia la *sequenza* per a veu. L'endemà, I. Ferrer ens va delectar amb la *sequenza* per a flauta travessera, i J. Bonilla i R. Benavides ens van oferir un programa per a oboè i piano amb peces de Poulenc i Albert Llanas, entre altres, i van estrenar *Tres cançons infantils catalanes*, del jove compositor Albert Carbonell. El 13 de setembre va arribar el darrer concert de la setmana. Després d'una divertida posada en escena i interpretació de la *sequenza* per a trombó a càrrec de J. Giménez, el grup Vadetango va oferir un programa dedicat quasi exclusivament a Astor Piazzolla.

No voldria acabar aquesta crònica sense fer esment de l'acurada edició d'un fulletó amb els programes dels concerts, un breu currículum de cada intèrpret i els díctics en italià d'Edoardo Sanguineti, que també foren llegits abans de cada *sequenza*, ni sense encoratjar els membres de Claustrofilia a seguir treballant per a la cultura amb tanta il·lusió i encert.

Lluís Lucero Comas

## Una cultura d'estar per casa

Intel·lectuals, polítics, periodistes i molta gent d'aquella a qui preocupa la situació i sobretot el futur de la llengua i de la cultura catalanes escriuen, repeteixen i escampen de tant en tant la idea que un dels problemes de la nostra cultura és que ens fallen els canals de distribució. «No arribem prou a la gent», es diu. «Molts dels nostres possibles consumidors no saben ni tan sols que hi ha els nostres llibres, els nostres discos, els nostres *devedés* o les nostres revistes». En bona part és així. Jo mateix tinc entès que la distribuïdora més important del sud del País Valencià es nega a distribuir productes en la nostra llengua mig perquè –siguem sincers– no és negoci, mig per anticatalanisme, i mig perquè la distribució que es fa al centre i al sud de, diguem-ne, si voleu, la demarcació d'Alacant és la mateixa que la del nord i el centre de Múrcia. Precisament fa unes setmanes, amb la voluntat d'evidenciar l'escassa presència al carrer de totes les revistes en la nostra llengua, els de l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català (APPEC) van arribar a un acord amb tots els quiosquers del passeig de Gràcia de Barcelona per tal que durant unes setmanes exhibissin en un lloc destacat les 14 publicacions més generalistes i, diguem-ne, també si voleu, més mediàtiques. Torno a repetir que en bona part no arribem prou als consumidors, però ara hi afegeixo que ha estat sempre així. Què era el que passava, si no, a l'edat mitjana amb els nostres escriptors quan no hi havia ni impremta? O què ens pensem que passava amb aquells 16 diaris en català que es publicaven al Principat quan el militar Franco va començar a fer de les seves? Si ja sabem que en conjunt tots aquells diaris venien menys que *La Vanguardia*, per què no volem recordar-ho? Posaré un altre exemple. Fa quasi 150 anys que uns senyors que feien un setmanari a la Bisbal van publicar les *Poesies completes* de Víctor Balaguer. I saben què? Anunciaven no aquesta publicació, sinó les tres o quatre úniques llibreries de tot Catalunya on es podia comprar el llibre. Com que en èpoques de franquisme i de dictadura qualsevol petit gest acaba fent la impressió que és una ascensió a una muntanya, potser hem acabat creient-nos que, abans que arribés la televisió i, sobretot, abans de la guerra, vam arribar a ser una cultura normalitzada, una cultura, vaja, majoritària. De debò ho pot haver estat un país on tradicionalment s'ha llegit ben poc? I, si no parlem de llibres, el resultat és encara pitjor. És veritat que, com s'ha demostrat amb TV3, ja no ben bé amb igualtat, però sí que amb més igualtat de condicions, arribem a més gent, fins i tot arribem a aquella majoria que els és igual el català, el castellà o el que els donin. Però l'èxit de TV3 s'explica perquè és una opció política i no una opció cultural. Si el problema, doncs, és polític, per què hem de continuar ignorant-ho?

Xavier Cortadellas

## Filòlegs d'arreu del món a Sant Domènec

13è Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes. Del 8 al 13 de setembre de 2003. Organitzat pel Departament de Filologia i Filosofia de la Universitat de Girona, l'Institut de Llengua i Cultura Catalanes i l'Associació Internacional de Llengua i Literatura Catalanes.

Sant Domènec va acollir amb èxit el congrés filològic més important de l'any. La convocatòria va reunir prop de 200 especialistes de totes les edats procedents

dels Països Catalans, Espanya, Hongria, França, Itàlia, Suïssa, el Regne Unit, Alemanya, els Estats Units i el Canadà. Al llarg dels sis dies del congrés es van pre-

sentar 90 comunicacions i 10 ponències dividides en tres àmbits d'estudi: «Llengua literària de l'edat moderna», «Usos orals del català actual: anàlisi lingüística» i «Literatura catalana fins a 1400».

Els estudis de filologia de Girona hi van ser especialment ben representats en els apartats de literatura medieval i moderna, i entre comunicacions i ponències hi van aportar una vintena de treballs, xifra que certifica l'alt nivell de recerca de la